

DIAKONIA MIEJSCEM FORMACJI I POSŁUGI W RUCHU ŚWIATŁO-ŻYCIE I POPRZEZ RUCH ŚWIATŁO-ŻYCIE

**Dokument przyjęty na V Kongregacji Diakonii
24 października 2010 r.**

Teologiczny opis pojęcia diakonia

Termin diakonia pochodzi z języka greckiego i najogólniej oznacza wszelką służbę, posługę podejmowaną w Kościele. W Nowym Testamencie słowa *diakonia* używa się na oznaczenie usługiwania przy stole, a w sensie szerszym – troski o żywność i utrzymanie (Łk 10, 40; Dz 6, 1). Także każda przysługa wypływająca z miłości bywa tak określana (1 Kor 16, 15; Ap 2, 19). Spełnianie określonych zadań we wspólnocie, które dziś nazywamy urzędami, określano również diakonią (urząd apostołski – Rz 11, 13; 2 Kor 4, 1; 6, 3n; urząd ewangelistów – 2 Tm 4, 5; posługa diakońska – Kol 4, 17). Słowo *diakonia* łączono także z kolektą zbieraną na rzecz biednych w Jerozolimie (Rz 15, 30n; Dz 11, 29n).

Jezus polecił swoim uczniom stawać się sługami wszystkich, wyraźnie wbrew stylowi tego świata, w którym wielcy panoszą się i uciskają mniejszych (por. Mt 20,25-26). Nie mają tego uważać za czyn nadzwyczajny, ale zwykły obowiązek, dlatego nazywać się mają sługami nieużytecznymi (Łk 17,10) i pamiętać, że „sługa nie jest wyższy od swego Pana” (J 13,16). Wymowny przykład takiej służby dał On sam – przyjął postać Sługi (Flp 2,6-11) i „przeszedł dobrze czyniąc i uzdrawiając wszystkich, którzy byli pod władzą diabła” (Dz 10,38). Chrystus Sługa (Christos Diakonos) uklęknął do nóg Apostołów i obmył je, ponieważ do końca ich umiłował (por. J 13,1-15).

Ks. Franciszek Blachnicki swoje rozumienie diakonii czerpał właśnie ze znaczenia biblijnego tego terminu oraz rozumienia go przez ojców Soboru Watykańskiego II, którzy diakonię rozumianą jako wszelką służbę w Kościele wyprowadzali z wzoru Chrystusa, który przyszedł, „aby służyć i oddać duszę swoją na okup za wielu” (Mk 10, 45, zob. KDK 1; 3; 5). Mianem diakonii, czyli posługiwania, ojcowie Soboru określają urząd biskupów (KK 24, DB 16), kapłanów (DK 1), diakonów (KK 29), a także sposób posługiwania seminarzystów (DFK 4; 9), zakonników (KK 46), świeckich w ogóle (KK 36; 40; 42; DA 29), a chrześcijańskich małżeństw i rodzin w szczególności (DA 11).

Umieszczając w Centrum Światło-Życie kaplicę Chrystusa-Sługi wraz z witrażem, przedstawiającym Chrzest Jezusa w Jordanie jako model i źródło diakonii, ks. Blachnicki czyni centralną ideą Ruchu Światło-Życie ideę chrystocentrycznej diakonii jako wszelkiego sposobu działania i podejmowania odpowiedzialności w Kościele, jego manifestację i źródło wzrostu. W ostatnim referacie, przysłanym na XII Krajową Kongregację Odpowiedzialnych, napisał: *Cały Kościół jest dzięki temu widziany w tajemnicy Ducha Świętego jako wspólnota namaszczonej, a to oznacza również: wspólnota przeznaczonych, powołanych, uzdolnionych, wezwanych do służby na rzecz zbawienia świata. (...) Słowo «diakonia» staje się wspólnym mianownikiem dla wszystkich stopni hierarchii, nie tylko dla diakonów, ale i dla prezbiterów, i biskupów. A znów pojęcie diakonii jest bardzo blisko sprzężone z obrazem Kościoła jako wspólnoty. Wspólnota powstaje tam, gdzie wszyscy, zgodnie ze swoim charyzmatem, podejmują służbę dla jej budowania. Diakonia wynika więc również z namaszczenia Duchem Świętym, z obdarowania Jego darami (charyzmatami), które, odkryte w sobie przez wierzących, mają służyć budowaniu wspólnoty Kościoła. W takim rozumie-*

niu mieszczą się więc zarówno wszelkie urzędy w Kościele, jak i wszelkie, nawet najdrobniejsze posługi, wykonywane z miłości.

W Ruchu Światło-Życie słowem „diakonia” określa się:

1. postawę służby, będącą najpełniejszym sposobem realizacji swojego człowieczeństwa (określana jest ona mianem „posiadania siebie w dawaniu siebie”, które to określenie zaczerpnięto ze stwierdzenia Konstytucji duszpasterskiej o Kościele w świecie współczesnym: *człowiek (...) nie może odnaleźć się w pełni inaczej jak tylko poprzez bezinteresowny dar z siebie samego* – KDK 24),
2. wszelką posługę, podejmowaną przez jego członków (od diakonii moderacji po diakonię gospodarczą czy porządkową),
3. osoby, które taką służbę podejmują – bądź to na sposób stały, bądź też chwilowo, w celu zrealizowania konkretnych zadań.

Osobowym wzorem diakonii, realizowanej jako całkowite oddanie Chrystusowi, jest dla członków Ruchu Niepokalana Matka Kościoła.

Cele diakonii

Cały Ruch Światło-Życie jest powołany do tego, by pełnić diakonię na rzecz Kościoła i świata. Diakonie są narzędziami, poprzez które Ruch może realizować to powołanie. Podstawowym zadaniem każdej diakonii jest więc silne zaangażowanie w życie Ruchu i codzienna, praktyczna obecność w tym życiu. Wówczas posługa diakonii będzie w naturalny sposób docierać do wspólnot Ruchu, a środowiska Ruchu będą pierwszymi, które diakonia będzie angażować w podejmowane inicjatywy i działania.

Struktura diakonii Ruchu

Szczególną rolę pełni w Ruchu Światło-Życie diakonia jedności. Jej zadaniem jest troska o jedność całego Ruchu, koordynacja i inspiracja działań wszystkich pozostałych diakonii. Służą temu między innymi regularne spotkania diakonii jedności. Członkami diakonii jedności są odpowiedzialni za inne diakonie Ruchu.

Ze względu na rodzaje podejmowanych zadań możemy diakonie Ruchu podzielić na następujące grupy:

- Diakonie specjalistyczne. Służą one realizacji zadań Ruchu w poszczególnych dziedzinach jego działalności.
Są one skierowane zarówno na zewnątrz, jak i do wewnątrz Ruchu. Na zewnątrz, gdyż ich celem jest podejmowanie posługi wobec Kościoła i świata. Do wewnątrz, gdyż do podejmowania tej posługi każda diakonia ma angażować Ruch, otwierać jego wspólnoty i członków na swoją dziedzinę, formować w tej sferze.
Lista diakonii specjalistycznych nie jest zamknięta. Obok diakonii przewidzianych przez Założyciela mogą powstawać nowe, jeśli pojawią się nowe dziedziny, w których Ruch (lub jakaś jego wspólnota) powinien podjąć posługę.
Na obecnym etapie rozwoju Ruchu diakonie: ewangelizacji, modlitwy, wyzwolenia, życia, liturgii, komunikowania społecznego istnieją na szczeblu centralnym, w większości diecezji, funkcjonują również w niektórych rejonach i wspólnotach parafialnych. Spośród diakonii specjalistycznych wskazanych przez Założyciela w bardzo niewielkim stopniu rozwinęła się diakonia miłosierdzia obecna w pojedynczych diecezjach. Jej rozwój jest zadaniem stojącym przed Ruchem.
- Diakonie służące budowaniu i funkcjonowaniu Ruchu. Można podzielić je na dwie grupy:
 - Diakonie formacyjne. Ich zadaniem jest organizowanie i prowadzenie formacji w Ruchu. Są to:
 - a) diakonia oaz rekolekcyjnych odpowiedzialna za organizację oaz;

- b) diakonia deuterokatechumenatu odpowiedzialna za prowadzenie formacji katechumenalnej we wspólnotach Ruchu, diakonię tę pełnią między innymi animatorzy grup formacyjnych;
 - c) diakonia Domowego Kościoła w zakresie, w jakim jest odpowiedzialna za formację zarówno rekolekcyjną, jak i formację w ciągu roku w gałęzi rodzinnej Ruchu, diakonię tę pełnią między innymi pary animatorskie kręgów rodzin;
 - d) diakonia formacji diakonii odpowiedzialna za formację animatorów i ogólną formację diakonii w Ruchu, Dni Wspólnoty Diakonii Diecezjalnych, prowadzenie Oazy Rekolekcyjnej Diakonii;
- Diakonie służebne wobec Ruchu. Ich zadaniem jest zapewnienie sprawnego funkcjonowania Ruchu. Są to diakonie: jedności, słowa, świadectwa, środków materialnych (rada ekonomiczna), Domowego Kościoła (w zakresie w którym zajmuje się pełnieniem posługi moderacji) i inne wspomagające moderatora.

Ze względu na szczebel terytorialny diakonie Ruchu możemy podzielić na diakonie centralne, diecezjalne, rejonowe i parafialne.

Nie wszystkie diakonie muszą występować na wszystkich szczeblach. Mogą być diakonie, które ze swej istoty będą tworzone tylko na szczeblu centralnym, mogą być też takie, które będą istnieć tylko na szczeblu parafialnym.

Szczebel filialny pełni funkcję pomocniczą. Odpowiedzialność za poszczególne diakonie na poziomie filii podejmują członkowie diakonii centralnej.

Każda diakonia powinna utrzymywać łączność z odpowiednią diakonią wyższego szczebla i diakoniami niższych szczebli. Wzajemna wymiana informacji, uczestnictwo w inicjatywach podejmowanych przez diakonie centralne i diecezjalne stanowią jeden z warunków owocnej pracy diakonii.

Pod względem stopnia zaangażowania można wyodrębnić w strukturze osobowej diakonii:

- a) diakonię stałą, konsekrowaną, żyjącą we wspólnotach opartych o praktykę rad ewangelicznych i oddaną do dyspozycji zadań apostołskich Ruchu;
- b) diakonię stałą, konsekrowaną, żyjącą według rad ewangelicznych, ale pozostającą w swoich zawodach lub rodzinach;
- c) diakonię stałą etatową – złożoną z osób niewchodzących do wspólnoty żyjącej według rad ewangelicznych, ale oddanych do dyspozycji Ruchu na sposób etatowy, niewykonujących innej pracy zawodowej;
- d) diakonię wolontariuszy, złożoną z osób, które według swoich możliwości, obok swoich zasadniczych obowiązków stanu, oddają czas i siły do dyspozycji Ruchu na zasadzie pracy społecznej czy apostołskiej.

Diakonia w systemie formacyjnym Ruchu

Postawa diakonijna jest celem formacji Ruchu. Każdy członek Ruchu, który przeżył formację podstawową (lub jest w Ruchu już kilka lat), powinien umieć odpowiedzieć na pytanie, jaką diakonię podejmuje. Należy zatem podkreślać w formacji ważność odkrywania powołania, szczególnego wezwania każdego z członków Ruchu do posługiwania zgodnie z posiadanymi uzdolnieniami. Podejmowanie diakonii powinno poprzedzać rozeznanie, jak pogodzić ją z obowiązkami stanu.

Powyższy cel może zostać zrealizowany poprzez zaangażowanie w diakonię Ruchu lub poprzez zaangażowanie w posługę w Kościele.

Zaangażowanie w diakonię Ruchu powinno być naturalną konsekwencją formacji. Osoby odbywające formację w Ruchu, coraz bardziej angażujące się w jego życie, powinny spotykać i poznawać diakonie Ruchu poprzez ich działanie, a formacja ma budować w nich pragnienie takiego samego zaangażowania.

Zaangażowanie w diakonię formacyjną Ruchu, w szczególności pełnienie funkcji animatora grupy lub kręgu, jest najczęściej pierwszą posługą diakonijną. Obok takiej posługi można i warto

angażować się w inną diakonię, zgodnie z posiadanym i odkrytym charyzmatem. Są również osoby, które nie mają predyspozycji do bycia animatorem grupy, mogą natomiast pełnić inną posługę diakonijną.

Członkowie Ruchu podejmują również bezpośrednio służbę na rzecz Kościoła lub świata. Realizuje się ona w szczególny sposób w parafii, której odnowa jest jednym z podstawowych celów Ruchu. Ideałem, do którego dążymy, jest zaistnienie diakonii na poziomie parafii, według wizji parafii wspólnoty wspólnot.

Można wskazać wiele przykładów zaangażowania członków Ruchu w służbę na rzecz Kościoła lub świata: praca w poradnictwie rodzinnym, pełnienie funkcji liturgicznych, w szczególności ministranta, lektora, posług związanych ze śpiewem, nadzwyczajnego szafarza Komunii św., zaangażowanie w Caritas, uczestnictwo w parafialnych radach duszpasterskich i radach ekonomicznych, praca w mediach katolickich, pełnienie funkcji posła, radnego. Pełnienie takiej służby realizuje diakonijny cel formacji Ruchu, choć nie można osób ją podejmujących automatycznie traktować jako członków diakonii Ruchu Światło-Życie.

Warto jednak, by członkowie Ruchu zaangażowani w bezpośrednią służbę na rzecz Kościoła lub świata uczestniczyli również w odpowiedniej diakonii Ruchu. Diakonia powinna dawać im formację i stanowić zaplecze modlitewne, pomagające w dobrym pełnieniu służby. Z drugiej strony trzeba pamiętać, że niektóre formy zaangażowania są na tyle absorbujące, iż nie jest możliwa stała obecność w diakonii Ruchu. Warto wówczas choć sporadycznie uczestniczyć w proponowanych przez diakonię Ruchu spotkaniach i rekolekcjach.

To, że wielu członków Ruchu na jakimś terenie angażuje się w jakiś rodzaj posługi, nie zwalnia od powoływania i dynamizowania odpowiedniej diakonii Ruchu. Diakonie Ruchu mają bowiem zadanie budzenia zaangażowania Ruchu i brak danej diakonii sprawia, że zadanie to nie jest pełnione lub jest pełnione niesystematycznie.

Diakonijny cel formacji Ruchu jest spełniony również wtedy, gdy ktoś przestaje należeć do Ruchu, jednak przeżyta formacja stała się dlań źródłem zaangażowania w posługę na rzecz Kościoła lub świata.

Formowanie do diakonii

Podjęcie diakonii jest owocem formacji podstawowej Ruchu.

Fundamentalną rolę w podjęciu diakonii pełni Oaza Rekolekcyjna Diakonii. *Zadaniem ORD jest ukazanie uczestnikom całościowej wizji i syntezy Ruchu Światło-Życie w celu wezwania ich do świadomej akceptacji programu Ruchu i oddania się w nim na służbę, stosownie do swoich możliwości* (ks. Franciszek Blachnicki, *Podręcznik ORD*).

W posługę animatorską wprowadza Szkoła Animatora. Szkoły animatora organizowane są w wielu diecezjach, szczególną rolę pełni Miesięczna Szkoła Animatora, odbywająca się w Centrum Ruchu. Założyciel Ruchu prowadził również roczną Szkołę Animatora – zorganizowanie takiej formacji ponownie jest zadaniem stojącym przed Ruchem. Przygotowaniem do posługi animatorskiej są rekolekcje: Kurs Oazowy dla Animatorów (KODA), sesja o pilotowaniu kręgów Domowego Kościoła, Oaza Rekolekcyjna Animatorów Rodzin II stopnia. W posługę prowadzenia rekolekcji formacyjnych w Domowym Kościele wprowadza Oaza Rekolekcyjna Diakonii Rekolekcyjnej DK I i II stopnia. Formacji animatorów muzycznych służy Kurs Animatorów Muzycznych Oaz (KAMUZO).

Diakonie specjalistyczne organizują rekolekcje wprowadzające w swoją posługę. Obecnie są to Oaza Rekolekcyjna Diakonii Liturgicznej, Oaza Rekolekcyjna Animatorów Ewangelizacji, Oaza Rekolekcyjna Diakonii Wyzwolenia, Oaza Rekolekcyjna Diakonii Życia, Kurs Oazowy Animatorów Diakonii Modlitwy, Oaza Rekolekcyjna Diakonii Komunikowania Społecznego.

Przeżycie odpowiedniej oazy diakonijnej jest obowiązkiem członków danej diakonii.

Wszystkich członków Ruchu, którzy odbyli formację podstawową (zarówno tych zaangażowanych już w jakąś diakonię jak i jeszcze nie zaangażowanych), zachęca się do stopniowego uczestnictwa we wszystkich oazach diakonijnych. Dzięki temu mogą jeszcze pełniej poznać i prze-

żyć charyzmat Ruchu. Uczestnictwo w oazie diakonijnej nie jest równoznaczne z włączeniem się do danej diakonii.

Do diakonii można włączać również osoby jeszcze w trakcie odbywania formacji podstawowej, które osiągnęły już odpowiednią dojrzałość. Troską diakonii powinno być, by osoby takie ukończyły formację podstawową. W razie konieczności wyboru, ukończenie formacji podstawowej co do zasady powinno mieć pierwszeństwo przed realizowaniem formacji diakonijnej.

Zaangażowanie w diakonię Ruchu powinno zostać potwierdzone przez decyzję o włączeniu się do stowarzyszenia „Diakonia Ruchu Światło-Życie” (lub innego analogicznego stowarzyszenia w innych krajach), z czym wiąże się przyjęcie błogosławieństwa do diakonii Ruchu.

Formacja diakonii

Pełnienie diakonii nie może się ograniczać jedynie do podejmowania działań. Diakonia jest również miejscem formacji. Formacja podejmowana w diakonii to formacja specjalistyczna i doktrynalna związana z kierunkiem posługi. Członkowie diakonii w ramach swojej formacji diakonijnej poznają naukę katolicką dotyczącą zakresu działań diakonii (między innymi studiując dokumenty kościelne) oraz odbywają specjalistyczne szkolenie przygotowujące ich do pełnienia posługi. Przygotowanie specjalistycznej formacji jest zadaniem diakonii centralnej.

Formacja diakonii odbywa się na spotkaniach zespołu diakonii oraz na rekolekcjach, kursach, warsztatach organizowanych przez diakonie centralne lub diecezjalne.

Na program spotkań zespołu diakonii składa się modlitwa, dzielenie się słowem Bożym, element formacyjny według programu tzw. formacji permanentnej, sprawozdanie z zadań wykonanych w zakresie właściwej każdemu diakonii oraz ustalanie zadań (Statut Carlsberski).

Zaczynanie spotkań modlitwą jest rzeczą oczywistą dla członków Ruchu. Równie oczywista powinna być obecność Pisma Świętego na każdym spotkaniu. Należy dbać o to, by zgodnie ze wskazaniami Założyciela elementem każdego spotkania diakonii było dzielenie się słowem Bożym.

Część formacyjna z reguły będzie odrębna dla każdej z diakonii. Jej celem będzie przygotowanie do wypełniania zadań wiążących się z posługą w danej diakonii.

W części zadaniowej warto sporządzać coś w rodzaju protokołu, w którym konkretnie zapisze się zadania i postanowienia powzięte na spotkaniu. Na następnym spotkaniu będzie można skonfrontować się z realizacją tych zadań.

Każdy członek diakonii powinien mieć swoją grupę formacyjną, w której odbywa swoją osobistą formację – ponieważ wzrastanie w osobistej więzi wiary, nadziei i miłości z Chrystusem Sługą jest absolutnym fundamentem wszelkiego owocnego działania (zob. J 15, 5).

Jeśli część członków diakonii nie ma swojej grupy formacyjnej, diakonia może organizować dla nich formację permanentną o charakterze ogólnym. Nie powinno się to jednak odbywać w ramach ogólnych spotkań diakonii (które powinny być otwarte również na osoby mające swoje grupy formacyjne), trzeba też zdawać sobie sprawę, że jest to sytuacja zastępcza.

W diecezjach lub rejonach, w których nie ma deuterokatechumentalnych grup dorosłych, a są diakonie gromadzące dorosłych członków Ruchu, którzy nie mają swoich grup formacyjnych, warto rozważyć stworzenie wspólnej grupy formacyjnej dla członków różnych diakonii. Może ona stać się załącznikiem wspólnoty dorosłych.

Zasady pełnienia diakonii

Pełnienie diakonii w Ruchu Światło-Życia określają następujące zasady:

- kolegialności, zgodnie z którą służba na każdym szczeblu musi być sprawowana zespołowo; każdy moderator powinien zgromadzić wokół siebie chociażby mały zespół stanowiący wspólnotę modlitwy, słuchania słowa Bożego i działania;
- pomocniczości, zgodnie z nią zadania, które mogą być wykonywane na niższym szczeblu odpowiedzialności nie powinny być przekazywane w górę, odpowiedzialni na wyższym szczeblu muszą stale dążyć do decentralizacji;

- solidarności, zgodnie z którą wszyscy czują się odpowiedzialni za wszystkie sprawy, chociaż w ramach organizacji pracy każdy ma swoje zadanie; pracę każdej diakonii prowadzi się więc zawsze w duchu wzajemnego zainteresowania, zrozumienia i wspomagania się diakonii różnego rodzaju i poziomu; zaangażowanie w daną diakonię nie może oznaczać zamknięcia się na inną problematykę i zaniku wrażliwości na inne zadania;
- kadencyjności, dotyczącej pełnienia odpowiedzialności w Ruchu; zgodnie z tą zasadą, choć zaangażowanie w daną diakonię powinno być stałe, jednak pełnienie funkcji odpowiedzialnego na każdym szczeblu i w każdym zakresie (za Ruch, za jego gałąź, za diakonię) ma mieć charakter kadencyjny; długość kadencji oraz możliwość ponownego powołania do tej samej funkcji po upływie kadencji ustalają najpierw przepisy o powoływaniu do danej posługi (statut, zasady Domowego Kościoła); jeśli brak takiej regulacji, przy powołaniu do pełnienia danej funkcji należy określić długość kadencji;
- wolontariatu, zgodnie z którą posługi diakonijne w większości pełnione są bez wynagrodzenia, zaangażowanie w diakonię stanowi bezinteresowny dar na rzecz Kościoła, świata i Ruchu; zasada ta nie obowiązuje jednak bezwzględnie, są bowiem takie posługi, które wymagają zaangażowania pełnoetatowego, w takiej sytuacji Ruch powinien zapewnić godziwe wynagrodzenie osobie pełniącej diakonię.

Szczególnym miejscem realizacji powołania do diakonii w Ruchu Światło-Życie są Centra Ruchu Światło-Życie. Stają się one miejscem życia i posługi. Tworzenie takich centrów uznajemy za ideał zadany przez Ojca Założyciela Sługę Bożego ks. Franciszka Blachnickiego. Ten ideał powinien być przedmiotem modlitwy, poszukiwań i dążeń diakonii.

Należy dążyć, aby na każdym szczeblu istniała tylko jedna diakonia danego rodzaju. Nie powinno się tworzyć równoległych diakonii w ramach poziomów wiekowych czy gałęzi Ruchu. Należy troszczyć się, by każda diakonia była miejscem spotkania młodzieży i osób dorosłych, w tym małżonków z Domowego Kościoła.

Budowanie diakonii odzwierciedlającej całą różnorodność i bogactwo Ruchu jest autentycznym ubogaceniem i sprzyja większemu dynamizmowi posługi. Dlatego też wszystkim osobom należącym do diakonii powinno zależeć, by ich diakonia nie ograniczała się do jednego środowiska, to bowiem może sprawić, że diakonia będzie pełniona lepiej. Ponadto uczestnictwo osób związanych z poszczególnymi środowiskami Ruchu jest warunkiem tego, by diakonia mogła pełnić swoją posługę wobec tych środowisk.

Tworzenie wspólnych diakonii, będące ogromną szansą, wymaga jednak bardzo konkretnych i przemyślanych działań. Przede wszystkim należy zadbać o odpowiednią częstotliwość spotkań diakonii. Diakonie spotykające się co tydzień są w praktyce zamknięte na osoby dorosłe, szczególnie członków Domowego Kościoła.

Zawsze trzeba troszczyć się, by do diakonii włączali się nowi przedstawiciele wspólnot młodzieżowych. Wspólnoty młodzieżowe bowiem z natury rzeczy cechuje wymiana członków, którzy z biegiem lat wchodzi w wiek dorosły. Reprezentanci wspólnot młodzieżowych w diakoniach z upływem czasu więc będą należeć do Domowego Kościoła czy wspólnot dorosłych. Dlatego diakonia powinna zawsze szukać nowych osób, związanych ze wspólnotami młodzieżowymi.

Podejmowanie diakonii przez małżonków nie może naruszać ich jedności małżeńskiej. Żona i mąż mogą wspólnie podejmować diakonię (w praktyce Ruchu dzieje się tak bardzo często). Może być tak, że w posługę jakiejś diakonii włączy się jedno z małżonków. Musi się to dziać w jedności ze współmałżonkiem (np. po wspólnym rozeznaniu w dialogu małżeńskim), nigdy wbrew małżonkowi.

Katechumenat rodzinny spełniany przez małżonków wobec dzieci jest szczególnie ważną formą diakonii – podstawową formą ich posługi na rzecz Kościoła.